

1. Công tác của thầy Từ Thiện Hồng Ân:

Vào đầu năm 2006, làn sóng chống đối và phỉ báng Đức Thầy đã được dâng cao trong nội bộ Pháp Đạo VVQN tại Việt Nam. Bên cạnh những mưu đồ và mục tiêu chính trị, rất nhiều pháp hữu lão thành cần mẫn trong tu hành nhưng thiếu kinh nghiệm đối với những mưu ma, chước quỷ của người đời đã đứng lên chống báng Đức Thầy. Trong hoàn cảnh ấy, Đức Thầy đã gửi mật lệnh cho thầy Từ Thiện Hồng Ân rằng:

Trong tất cả mọi người chống Thầy hiện nay, Thầy chỉ ngại có thầy Từ Thiện Tâm Trụ, vì thầy Tâm Trụ ngày nay tuổi đã cao, Thầy sợ đến ngày mọi chuyện được giải mã và sáng tỏ thì lúc đó thầy Từ Thiện Tâm Trụ cũng không còn. Thế nên, cô

giúp Thầy ở đây chờ đợi, nếu một ngày nào đó cô thấy thầy Tâm Trụ sức khỏe có vẻ không ổn, bệnh có vẻ không qua được thì cô đến bên giường của thầy ấy và nói nhỏ bên tai thầy ấy rằng “Đức Thầy nói với bác là bác không hề có lỗi chi cả!”. Nói như vậy để người ta được giữ sạch và an lòng về bên kia thế giới không còn vướng bận chi nữa!

Thầy Từ Thiện Hồng Ân trong buổi lễ giỗ đầu của Sư Tỉ, một nhân chứng sống về những hành động, sự hành xử của Đức Thầy trong thời gian mọi người kể cả thầy Từ Thiện Tâm Trụ đang chống báng Đức Thầy.

Cũng trong buổi lễ giỗ, Đức Thầy đại ý nói rằng: *Khoan nói là mình học được cái gì, mình sẽ dạy được cái gì cho người. Khoan nói là mình biết giáo lý cỡ nào, thông suốt được cỡ nào... mà điều kiện đầu tiên của một người dạy đạo, một vị Huynh Trưởng, một vị Trưởng Nhóm Đạo là “phải rộng lượng!”. Lòng rộng lượng chính là cái dù che cho thiên hạ. Lòng rộng lượng đó chính là Đạo!*

2. Lời xin lỗi với anh Nhân tức thầy Từ Thiện Tâm Đắc:

Nhân lễ giỗ sau một năm Sư Tỉ lìa thế, Đức Thầy Từ Minh Đạt đã ngỏ lời xin lỗi thầy Từ Thiện Tâm Đắc một sự việc mà ngay chính thầy Tâm Đắc cũng không biết đến. Đức Thầy nói:

Thực sự chuyện phá đạo của năm 2006 chỉ bắt nguồn từ một việc thật nhỏ, rất bình thường của mọi gia đình nhưng lại bị những người có mưu đồ phá đạo, làm chính trị... lợi dụng và biến nó thành việc lớn. Nay Thầy kể ra để mọi người rút ra bài học kinh nghiệm để chúng ta không phải đối diện với những vấn đề như vậy nữa trong tương lai.

Chuyện xảy ra từ gia đình Thầy, thời gian khoảng cuối năm 2005, Sư Tỉ (Mẹ của Thầy) thường gọi sang Mỹ để than trách về Thi (em gái của Thầy). Đó cũng là chuyện rất bình thường trong mọi gia đình, lâu lâu có chuyện giận hờn nhau cũng là chuyện bình thường không có chi là lạ cả.

Rồi vì sự việc không đến hồi giải quyết nên nhịp điệu Sư Tỉ than trách ngày càng tăng, vì thế Thầy mới bảo Sư Tỉ không nên nhảy nhồm la lối như vậy mà nên ngồi lại với nhau, ngồi nói chuyện phải quấy, như một buổi họp để tìm ra giải pháp, chứ không phải là sự la làng và chửi bới.

Là người trong gia đình, Thầy biết Sư Tỉ không bao giờ biết cách phải ngồi họp để nói chuyện bình thường được mỗi khi lòng mình đang nổi cơn ba đào mà không kèm xuống được. Cả chục năm rồi, Thầy dư biết Mẹ của mình chỉ nhảy nhồm khi gặp sự phật ý mà không chịu ngồi xuống hoặc để chuyện lắng dịu rồi ngồi xuống nói điều phải quấy... Mẹ của Thầy không có khả năng đó. Thế nên, Thầy mới bảo Sư Tỉ khi họp phải mời 2 người cùng hiện diện đó là chú Hiển và anh

Nhân. Thầy bảo phải có mặt 2 người đó thì mới họp nói chuyện, còn nếu không đủ thì không họp. Thế nhưng, Sư Tử chỉ mời chú Hiển hiện diện và không mời anh Nhân. Chuyện họp mặt của 2 mẹ con đã nổ lớn, Sư Tử đuổi Thi ra khỏi nhà nhưng sau đó Sư Tử đuối lý nên đã... đổ thừa... Thầy là người biểu Sư Tử đuổi Thi ra khỏi nhà!

Ai từng quen biết với Sư Tử lâu năm thì chắc cũng không lạ gì với tánh này của Sư Tử. Tánh “bán cái”! Vào thời Đức Ngài còn tại thế, mỗi lần làm lỗi gì thì Sư Tử rất có biệt tài “bán cái”... và lần này cũng vậy, họp rồi la, rồi chửi cho đã, xong hả giận thì... bán cái... cho Thầy! “Do Thầy biểu làm thế!”.

Nếu đặt mình vào vị trí của Thi thì ai lại không tức? Mấy mươi năm lo cho gia đình, nay tự nhiên một người ở đâu xa xôi xúi xẻo mình đi thì lấy gì mà hồng tức? Sau khi Sư Tử hạ cơn hỏa trong lòng rồi thì bắt đầu xoa dịu... Thế là thời cơ của những kẻ tàng phục đang mưu độ phá đạo, làm chính trị... có dịp trở dậy, họ chụp liền vấn đề này, chụp liền cái mâu thuẫn vừa chớm từ người nhà Thầy với Thầy mà phát động cuộc phá đạo. Họ dựng lên chuyện của cô H. làm tiên khởi sau đó kéo sang nhiều chuyện khác và nhân có người trong gia đình Thầy đang có mâu thuẫn do không khéo léo đã vô tình là người chứng cho họ để “chứng minh” cho mọi người thấy Thầy quả thật có những ý đồ xấu...mà với Sư Tử thì giải rất là dễ, cứ nói thì sẽ cứ...“ừ”! Ai từng mượn tiền hay nhờ vả gì với Sư Tử đều biết, Mẹ của Thầy không biết nói chữ “không”!

Có nhiều người lập luận “Mẹ thì không bao giờ hại con cả, thế nên tôi tin những lời Sư Tử nói là thật”... Những lời lập luận ấy của những người từng quen biết với gia đình Thầy cả chục năm, nhưng họ chưa hề ngồi nghiệm và nhận ra bản tánh của Mẹ Thầy. Rõ ràng, Mẹ Thầy là người tiên phong đòi lại tiền đã đóng góp cho Đạo Viện, là người tiên phong “tuốt gươm” để kêu gọi “khởi nghĩa”, đến khi mọi người đều lên tiếng chống Thầy rồi thì... Sư Tử sang Mỹ...chơi coi như không có gì! Ai đó đã lỡ “tuốt gươm” rồi thì thấy sao? Hớ chưa? Đã từng có trong kho tàng kinh nghiệm sống của mình, là trên đời có người có tánh khí như vậy chưa? Nếu chưa, thì đời sống còn quá thiếu hụt! Thầy thì không lạ, vì quen rồi!

Người trên Trời có trí tuệ lớn lắm, thế nên chỉ ăn chay, niệm Phật, ngồi thiền thôi thì đừng nghĩ sẽ có ngày lên được trên Trời! Hãy quan sát đời sống, con người... cho kỹ một chút! Người ở cõi Trời, không một ai có trí tuệ nhỏ cả! Còn lý do mà Thầy xin lỗi anh Nhân là: *Thầy dư biết anh Nhân là người mà gần như ai cũng ghét! Sư Tử, Thi... không một ai ưa anh*

Nhân cả! Cách nói chuyện của anh Nhân lại càng khiến cho người ta ghét! Thế nên, trong một “cuộc chiến” khi 2 người đang thủ “lưu đạn” để chuẩn bị chọi nhau thì bỗng dựng xuất hiện một kẻ thứ 3 mà kẻ này ai cũng không ưa... “mắc mớ gì ông xía vào chuyện nhà tôi?”... Vì vậy, “lưu đạn” sẽ được chia ra bớt để chọi vào kẻ thứ 3 vừa xuất hiện đó. Như thế, áp lực của trận chiến sẽ được giảm xuống và lúc đó thì vai trò của chú Hiển (Từ Tri Tâm) sẽ được tác dụng.

Thầy Từ Thiện Tâm Đắc (người mang kiếng) đang đứng xem Đức Thầy phóng sanh chim.

Chú Hiển có ưu điểm là nói thì ai cũng nghe, chú là người đàng hoàng, từ tốn nhưng khuyết điểm của chú là không có khả năng đối diện với sự nặng. Thầy biết điều này vì khi Đức Ngài vừa lìa thế, trong Pháp Đạo hỗn loạn, ông Minh (Rừng Hương) là người mà bấy lâu nay luôn có ý đồ làm mọi cách để nắm lấy Pháp Đạo, nên Thầy đã bảo Tiến đứng ra thuyết phục chú Hiển nên giữ vai trò lãnh đạo thì Thầy và Tiến sẽ yểm trợ cho chú, nhưng chú chỉ ngồi khóc mà không có động thái chi cả. Thầy biết chú sẽ không dám đụng trận nên lần này, áp lực của “trận chiến” phải được giảm thì khả năng của chú Hiển mới phát huy được. Vì vậy, Thầy cần người để hứng 1 chút... đạn như vai trò của anh Nhân là vậy! Tiếc là Sư Tử không nghe, vì tánh của Sư Tử khá...ngang! Không chịu nghe người khác, dầu người ta có ý kiến gì hay chẳng nữa!

Mà thông thường người ta cũng thường như vậy, người ta sẽ không bao giờ biết cách dùng những yếu điểm, những khiếm khuyết, những cái không thuận lợi để tạo ra thành công. Người ta chỉ biết dùng cái thuận lợi mà họ có để thành công, chứ họ không biết cách dùng mặt kém, họ không biết cách “đánh bài mà không cần đặt tiền”, không biết cách làm thương mại mà không cần vốn, không biết cách tạo thắng lợi từ cái khiếm khuyết và sự thất bại...

Trong lịch sử ngoại giao cũng vậy, không một ai biết cách dùng một người ăn nói thật dở, ai cũng ghét để đánh một ván quan trọng trong một chuyện ngoại giao. Sư Tử mẹ Thầy cũng vậy, Mẹ Thầy cũng không thể nghĩ ra được dùng một người mà mình ghét, ai cũng ghét, thấy đáng ghét, nhìn cái mặt thôi cũng thấy phát ghét như anh Nhân để đạt một sự thỏa hiệp, giải quyết được một vấn đề. Chỉ cần chia bớt một chút “đạn” thì chú Hiên mới có đất dụng võ, chứ làm mạnh quá thì chú Hiên sẽ té mà trong một trạng thái cân bằng của cán cân, chỉ cần 1 hạt cát thì cán cân cũng sẽ đổ! Tiếc là những vị này đang sống trong chuyện đời mà vị trí của họ là ở đầu tàu nên cán cân lệch thì kéo theo nhiều chuyện bị lệch!

Bao nhiêu nhà lãnh đạo trên thế giới cần mình để điểm chỉ khi họ đang đứng ở ngã ba đường, kể cả Đức Giáo Hoàng cũng vậy, cũng cần mình cố vấn trong một số vấn đề... Thế mà người Mẹ của mình lại không nghe được mình lấy nửa lời, dầu rằng gọi sang để hỏi ý. Mà chắc không phải là hỏi ý để giải quyết vấn đề mà là kiếm chỗ để xả thì đúng hơn. Thế nên, Mẹ đã không nhìn ra ở điểm yếu có thể dùng làm thuận lợi. Chỉ cần có chỗ xả thì hết chuyện, mà anh Nhân chính là chỗ để xả!

Người ta không biết cách dùng sự thất bại để làm thuận lợi, không biết dùng cái yếu, cái không có để làm ra có và thành công! Không biết cách biến cục đá thành ra vàng, họ không biết dĩ thoái vi tiến,... Họ không là mình và vĩnh viễn họ không biết những cách như vậy nên mới có sự đáng tiếc. Tuy nhiên, nhân chuyện này Thầy cũng xin lỗi anh Nhân, vì Thầy đã đặt để anh Nhân đứng ở vị trí... “lãnh đạn” giùm một ít chứ không phải mời anh đứng ra để giải quyết vấn đề!...”